

DIARI D'UN BOIG

12/02/2010

Un Quixot rus

En commemoració al bicentenari del naixement de l'escriptor Nikolai Gógol, Fermí Reixach torna a vestir-se de Poprischew per escenificar una nova versió de *Diari d'un boig*. L'obra, que ja s'ha vist a Tarragona i Palma de Mallorca, suposa la retrobada de l'interpret amb el text de Gógol vint-i-cinc anys després de la primera vegada que la va representar. Una cita ineludible pels amants del bon teatre i del *savoir affaire* escènic, al Versus Teatre fins al 18 d'abril.

Per a molts desconegut i per a d'altres únicament conegut per *Diari d'un boig*, Gógol és un escriptor ucraïnà que va escriure sempre en rus, per això totes les seves obres s'engloben dins de la literatura russa. I com altres obres cabdals d'autors de la mateixa nacionalitat, els temes predominants al drama de Gógol són els funcionaris embogits; la burocràcia inútil; personatges furiosos amb sí mateixos i amb el món que els envolta, que són fidels als seus principis i mode de viure fins a l'últim alè; històries d'amor obsessives, malaltisses i normalment no correspostes... De tot això i més parla en forma de monòleg en Poprischew, en cos i veu d'en Reixach, que s'enfronta sol al drama d'un personatge que de tan idealista i somiador acaba per confondre la realitat amb les pròpies utopies.

Diari d'un boig és un text grandiloqüent, fet a mida per un actor de la talla de'n Reixach, que el broda des de la primera paraula. Seguint el mètode Stanislavsky, l'interpret aconsegueix fer visualitzar a l'espectador cada escena narrada pel boig, fer viure cada un dels seus sentiments, fer posar els pèls de punta amb el desenvolupament dels aconteixements i, com a últim, fer despertar una reflexió sobre el sentit últim de l'obra: és Poprischew l'únic boig a la nostra societat o és un mirall de l'home contemporani actual?

A mida que la història avança, Reixach aconsegueix emocionar a través del riure, el plor i una enorme llàstima, talment com ho feia un clàssic de la nostra literatura: Don Quixot. Ell també va sentir-se enamorat d'una dona per la que va patir autèntiques calaminats, va veure enemics on no hi eren i va lluitar fins a embogir per la seva ideologia. Reixach simpatitza i sintonitza amb el públic amb humanitat, realisme i naturalitat. Sense complexos de vestuari, físics ni socials (si cal escupir, escup; si cal tornar-se gos, s'hi torna; si sent desigs sexuals...).

En resum, una proposta imprescindible per a alumnes i mestres d'arts escèniques (la professió sencera hi està obligada), per a aficionats, professionals i habituals del teatre, per als qui ja han vist anteriors muntatges i pels que no n'han vist mai (l'afició sencera, també!).